

[Justitsministeren.]

tende indvending spørgsmålet om praksis i værnemagersager, hvor der skal stilles depositum. Jeg har jo sagt, at administrationsordningen i værnemagersager i almindelighed vil træde i stedet for sikkerhed. I mine bemærkninger sidst søndre jeg netop mellem de almindelige krisesager og værnemagersager, og jeg henviser blot til, hvad jeg sagde sidste gang.

Ordføreren for forespørgerne (Aksel Larsen): Jeg synes ikke, justitsministeren behøver at give undskyldning for at beslaglægge tingets tid. Vi har folketetinget til det samme, og hvis vi ikke havde folketetinget til det samme, gad jeg vidst, hvad vi skulle have det til. Det er folketingets sag at føre indseende med regeringen og administrationen, herunder også at diskutere spørgsmål som dem, vi diskuterer her, og en af den højtærede justitsministers forgængere har på et møde i Studenterforeningen netop doceret, hvor vigtigt det var, at man bragte den slags emner under debat her og brugte folketingets tid til sådanne debatter.

Det meste af det, justitsministeren beskæftigede sig med, vedrørte de indvendinger, jeg havde imod de argumenter i ministerens tale i fredags, der stod for ministerens og justitsministeriets egen regning, som ikke stod, om jeg så må sige, for domstolenes regning. Jeg skal ikke gennemgå alt, hvad ministeren nu har sagt, af den simple grund at det dels er overflødigt, dels ikke kan lade sig gøre på den tid, jeg har til rådighed, men jeg skal sige følgende:

Hvis ministeren har forstået referatet i rigsdagstidenden af de tidligere debatter i folketetinget om sagen W. T. K. sådan, at det kun var anklagemyndighedens forhold, jeg ønskede belyst, så har ministeren forstået det forkert. Det fremgår udtrykkeligt af de udtalelser, der er fremsat, at man dels ønskede anklagemyndighedens forhold belyst, dels ønskede W. T. K.-sagen udførligt gennemgået.

Hvad angår bevisligheden, må jeg erkende — det var et point til ministeren —, at ministeren var så forsigtig at tilføje, at forsvareren havde haft lejlighed til at fremkomme med de dokumenter og bevisligheder, som retten skønnede havde betydning. Ja, men dermed er jo ikke sagt, at forsvaret har haft lejlighed til eller mulighed for at fremkomme med alle de bevisligheder og dokumenter, som forsvaret skønnede havde betydning. Og det ændrer jo ikke det forhold, at justitsministeriet har gjort, hvad det kunne — og det var ikke lidt

— for at vanskeliggøre forsvaret i denne sag ved at forhindre fremlæggelse af dokumenter og også på anden måde.

Nu ved jeg meget vel, at ifølge vor mere end hundrede år gamle grundlov er domstolene uafhængige, men jeg ved også, at dommeres forfremmelse er et spørgsmål, som dommerne ikke selv afgør, og jeg kunne meget vel tænke mig det menneskelige forhold, at man skelede en lille smule til justitsministeren, når man skulle tage stilling til sager, som man mente justitsministeren kunne være interesseret i. Jeg anser det ikke for afgjort, at domstolene er så fuldstændigt uafhængige af den udøvende magt, som de ifølge grundloven skulle være. Det forekommer mig i hvert fald, at visse af de afgørelser, byretten og landsretten har truffet med hensyn til fremlæggelse og ikke-fremlæggelse af dokumenter og med hensyn til vidneførsel, ikke kan siges at være sagligt begrundede og sagligt rigtige. Men jeg kan godt se, at de passer udmærket sammen og passer sammen med den praksis, justitsministeriet har fulgt under retssagen.

Jeg sagde, at justitsministeriet ikke alene, hvad angår dokumenter, men også på anden måde har gjort, hvad det kunne, for at gøre det vanskeligt for forsvaret. Må jeg nævne et eksempel. Ved byretten var der vidneførsel, og bl. a. blev forhenværende statsadvokat Carl Madsen og jeg ført som vidner; senere skulle daværende justitsminister, det ærede medlem af dette ting hr. Busch-Jensen, føres som vidne. I de dage, der gik efter Carl Madsens og min vidneførsel, sørgede justitsministeriets repræsentant for, at det ærede medlem hr. Busch-Jensen fik overladt udskrifter af retsbogen med Carl Madsens og mine vidneudsagn. Det er muligt, ministeren også vil sige, at dette er i sin gode orden, men jeg fik i hvert fald ikke forelagt nogen udskrift af det ærede medlem hr. Busch-Jensens vidneudsagn, så jeg kunne være orienteret. Det ærede medlem hr. Busch-Jensen havde derimod mine vidneudsagn flere dage, før han skulle op i retten, således at han kunne tilrettelægge sit vidneudsagn, og det var justitsministeriets repræsentant, der sørgede for dette.

Ministeren siger, at det omtalte cirkulære fra rigsadvokaten til statsadvokaterne havde vist ikke nogen særlig betydning, i hvert fald ser det ikke ud til, at retten har tillagt det nogen særlig betydning. Ja, men det er ikke det, det drejer sig om. Det cirkulære, der blev forelagt i retten, tillagde retten ikke nogen betydning, og det havde heller ikke nogen betydning, men det, jeg har hævdet her, er, at det ikke var det rigtige cirkulære,